

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj – Rumunia) – Dănuț Podilă i in. / Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători „CFR Călători” SA București (C-133/17), Costel Nicușor Mucea / SMDA Mureș Insolvency SPRL, działający jako syndyk masy upadłości SC Industria Sârmei SA Câmpia Turzii (C-134/17)

(Sprawy połączone C-133/17 i C-134/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 89/391/EWG — Bezpieczeństwo i ochrona zdrowia pracowników w miejscu pracy — Zaklasyfikowanie miejsca pracy jako miejsca, w którym pracownicy są narażeni na szczególne lub specyficzne warunki — Ocena ryzyka dla bezpieczeństwa i higieny pracy — Obowiązki ciążące na pracodawcy)

(2018/C 166/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dănuț Podilă, Vasile Oniță, Dumitru Cornel Bara, Gheorghe Podilă, Alexandru Daniel Coneru, Mihai Călin Junc, Dănuț Bungău, Francisc Chudi, Ioan Iancu, Ionel Negruț, Dan Florin Roxin (C-133/17), Costel Nicușor Mucea (C-134/17)

Strona pozwana: Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători „CFR Călători” SA București (C-133/17), SMDA Mureș Insolvency SPRL, działający jako syndyk masy upadłości SC Industria Sârmei SA Câmpia Turzii (C-134/17)

Sentencja

Wykładni art. 114 ust. 3 oraz art. 151 i 153 TFUE a także przepisów dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i [ochrony] zdrowia pracowników w miejscu pracy należy dokonywać w ten sposób, iż nie znajdują one zastosowania do przepisu krajowego, takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który określa ścisłe terminy i procedury niepozwalające sądom krajowym dokonać oceny lub ustalić klasyfikacji działalności pracowników do różnych grup ryzyka, na której podstawie obliczane są emerytury tych pracowników.

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 26.06.2017.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 22 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma – Włochy) – Luigi Bisignani / Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale 1 di Roma

(Sprawa C-125/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 ust. 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Swobodny przepływ kapitału — Artykuły 64 i 65 TFUE — Dyrektywa 2011/16/UE — Współpraca administracyjna w sprawach podatkowych — Transfer kapitału do Miasta Watykan — Obowiązek zadeklarowania transferu środków za granicę i z zagranicy — Uchylenie)

(2018/C 166/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Luigi Bisignani

Druga strona postępowania: Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale 1 di Roma

Sentencja

Artykuł 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 lit. a) TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które to uregulowanie uchyla definitywnie naruszenie polegające na niezadeklarowaniu transferów środków za granicę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de Paix du canton de Visé (Belgia) w dniu 30 stycznia 2018 r. – Michel Schyns / Belfius Banque SA

(Sprawa C-58/18)

(2018/C 166/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Justice de Paix du canton de Visé

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Michel Schyns

Strona pozwana: Belfius Banque SA

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy przepis art. 5 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki ⁽¹⁾, w zakresie, w jakim ma na celu zapewnienie, że konsument będzie mógł ocenić, czy proponowana umowa kredytu jest dostosowana do jego potrzeb i sytuacji finansowej, nie stoi w sprzeczności z treścią przepisu art. 15 akapit pierwszy ustawy o kredycie konsumenckim (uchylonego, obecnie zastąpionego przepisem VII.75 kodeksu prawa gospodarczego), który nakazuje kredytodawcy i pośrednikowi kredytowemu wybór, spośród zazwyczaj oferowanych lub wnioskowanych umów kredytowych, najbardziej odpowiedniego typu i najbardziej odpowiedniej wysokości kredytu, mając na uwadze sytuację finansową konsumenta w momencie zawarcia umowy kredytu oraz cel kredytu, w zakresie, w jakim ten ostatni przepis nakłada na kredytodawcę lub pośrednika kredytowego ogólny obowiązek zaproponowania najbardziej odpowiedniego kredytu, który to obowiązek nie wynika z przepisów przywołanej dyrektywy?
- b) Czy przepis art. 5 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki, w zakresie, w jakim ma na celu zapewnienie, że konsument będzie mógł ocenić, czy proponowana umowa kredytu jest dostosowana do jego potrzeb i sytuacji finansowej, nie stoi w sprzeczności z treścią przepisu art. 15 akapit drugi ustawy o kredycie konsumenckim (uchylonego, obecnie zastąpionego przepisem VII.75 ust. 2 akapit pierwszy kodeksu prawa gospodarczego), poprzez fakt, że przepis ów przewiduje, iż kredytodawca może zawrzeć umowę kredytu tylko wtedy, gdy w świetle informacji, które posiada lub powinien posiadać, uzyskanych w szczególności poprzez konsultacje w trybie przewidzianym w przepisie art. 9 ustawy z dnia 10 sierpnia 2001 r. o centralnej informacji kredytowej dotyczącej osób fizycznych, oraz na podstawie informacji, o których mowa w przepisie art. 10, można rozsądnie oceniać, że konsument będzie w stanie spełnić zobowiązania wynikające z zawartej umowy, w zakresie, w jakim skutkuje tym, że kredytodawca sam, w imieniu i na rzecz konsumenta, musi zdecydować o zdolności kredytowej do ewentualnego zawarcia danej umowy kredytu?